

„Ние знаемъ това, побърза да му отговори моя другаръ г. Д. Цанковъ. И по тоя случай, каза той, позволете ни да поблагодаримъ тукъ както за благосклонността, показана отъ това правителство народу ни по черковния ни въпросъ, така и за добрината, която имамъ да поиска, да приеме и да поддържа съ свои сръдства въ училищата си нѣкои наши младежи. Но ние молимъ да се помогне и другояче днесъ на тоя народъ, който не може вече да диша и да живѣе при условията, въ които е поставенъ въ турската империя, най-вече слѣдъ послѣднитѣ кървави събития“.

„Разбирамъ това, подѣе думата отново графътъ, не трѣба обаче народътъ ви да се храни съ фантазии, съ утопии. Ние се трудимъ, каза, да стане онова, което е възможно. Турцитѣ, както знаете, обѣщаватъ, но рѣдко изпълняватъ, та затова ние трѣба да трѣсимъ и да искаме постижимото, но нѣщо дѣйствително. И вие трѣба вече да знаете, какви постѣпки сме направили за тая цѣль. Искаме, обаче, и трѣсимъ възможното подобрене не съ шумъ и съ мятежи, не съ революционни програми, а съ мирна и тиха дѣятелность, съ добри обмислени постѣпки въ съгласие съ другитѣ сили, па и съ интереситѣ още на другитѣ народности въ Балканския полуостровъ, защото, каквото и да става, тукъ има не само български интереси, а и други, па има и въпросъ за граници. Поради това и вашиятъ народъ трѣба сега да трѣси възможното, а не фантазии, както казахъ, непостижими въ всѣки случай по миренъ начинъ. И ето защо азъ откровено ще ви кажа, че, колкото добри и да сме разположени къмъ вашия народъ, и колкото и да се трудимъ да постигнемъ нѣщо добро за него, азъ не мога да одобря постѣпки и дѣйствиия за една фантастична България, за едно българско